

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ငါနဲ့အဝေးဆုံးကိုမင်းထွက်သွား

ပန်းချီဆွဲရာမှစတင်

အခန်း (၁)

"ငွေမှုချယ့်ကို မင်း စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်တယ် မောင်ချိုသာ...ဦးလေးသောင်းမှာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေလို့ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေဖို့က သိပ်မကြာတော့ဘူးလေ...မင်းလက်ထဲသို့ အပ်ပါတယ်ကွာ...နော်...မင်း တာဝန်ယူပေးပါ"

တကယ်တော့ ငွေမှုချယ့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒက ခွန်းချိုသာမှာ ရှိမနေပေ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငွေမှုချယ့်က ဦးလေးသောင်းရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်ပြီး ခွန်းချိုသာငယ်စဉ်လေးတည်းက မုန်းတီးရွံရှာခဲ့ရသော သူတို့ မိသားစုနှင့် အိမ်နီးချင်း နေထိုင်လာခဲ့ ဦးကျော်ကျော်ငွေရဲ့ သမီးဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးသောင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဦးလေးအရင်း မေမေရဲ့ မောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

"ငွေမှုလေးကို ဦးလေးသောင်း မွေးစားခဲ့ပေမယ့် မွေးကတည်းက ဦးလေးသောင်း လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာတာပဲ...ချိုသာအသိဆုံးပဲလေ၊ တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု ဆွေမျိုးတွေလိုနေထိုင်ခဲ့ကြတာပဲ မောင်ချိုသာက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်နေခဲ့လို့ စိမ်းသွားရတာပါကွာ"

ငွေမှုံချယ်မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ ခွန်းချိုသာက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာ သင်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဦးလေးသောင်း တောင်းဆိုပါတယ် မောင်ချိုသာရယ်...သေတော့မ ယ့်သူရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပါ"

ခွန်းချိုသာ မငြင်းဆန်ခဲ့ပေ။ ငွေမှုံချယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဦးလေး သောင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ လက်ခံလိုက်သည်။ ။

"မောင်ချိုသာကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဦးလေးသောင်းအပ်ခဲ့တာပါ။ ငွေ မှုံလေးက လိမ္မာပါတယ်...ပညာလည်း ထူးချွန်တယ် ထူးချွန်ထက်မြက် တဲ့ ကလေးပါ"

ငွေမှုံချယ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင် ထားကြောင်း ခွန်းချိုသာ သိထားသည်။ ။ သူ့ရှေ့မှာ မျက်လွှာလေးချပြီး ထိုင်နေတဲ့ ငွေမှုံချယ်က လွန်စွာရိုကျိုးနေခဲ့၏။ သူမဖခင် ဦးကျော်ကျော် ငွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ။

"မောင်ချိုသာရယ်...ဦးလေးသောင်း စိတ်ချပါရစေကွာ၊ ငွေမှုံချယ်ရဲ့ ဘဝလေး သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်တည်နိုင်ပြီး အေးချမ်းစွာ ဘဝခရီး ဆက်စေချင်ပါတယ်...မောင်ချိုသာလက်ထဲ အပ်ခဲ့ပါရစေ"

သူ လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် ကတိကဝတ်တွေ မပေးခဲ့။ ဦးလေး သောင်းရဲ့ အခြေအနေအရ သူတာဝန်ယူပါ့မယ်ဟု သာ ခေါင်းညိတ်လို က်သည်။ ။

"ငွေမှုံ"

"ရှင်...လေးလေးသောင်း"

"မောင်ခွန်းချိုသာက သမီးအစ်ကိုပဲနော်...လိမ်လိမ်မာမာနေပါကွယ်"

...သူ ဆုံးမသွန်သင်တဲ့ စကားတွေကို သမီးနာခံရမယ် သမီးဘဝလေးကို တင့်တယ်ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ လေးလေးသောင်းရယ်...ငွေမှူအတွက် မပူပါနဲ့ နော်...လေးလေးသောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်...နား နေပါတော့"

"ကောင်းပါပြီကွယ်...မောင်ချိုသာက လေးလေးသောင်းတူအရင်းပါ ၊ လေးလေးသောင်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မောင်ချိုသာအမေ ဆီအပ်ပြီး မောင်ချိုသာကို ပညာသင်စေခဲ့တယ်၊ ဒီကလေးပေါက်မြောက်အောင်မြင်ရင် လေးလေးသောင်း ကျေနပ်ပါတယ်...ငွေမှူလေးအလှည့်ကျမှ အပြည့်အဝတာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်ရတယ်"

"ငွေမှူလည်း ကတိပေးပါတယ် လေးလေးသောင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝတစ်ခု ငွေမှူပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်နော်"

ဦးလေးသောင်း၏ အပြုံးသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ပင်ရပ်တန့်သွားသည် ။ ဇက်ကျိုးကျသွားပြီး လူလောကကြီးထဲကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားရခြင်း ဖြစ်၏။ ငွေမှူချယ် ဖက်၍ ငိုကျွေးနေသည် ။

"ဦးလေးသောင်း သေဆုံးခြင်းက မင်းဘဝရဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းရဲ့ အစပဲ ငွေမှူချယ်..."

ငွေမှူချယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ခွန်းချိုသာရင်ထဲကနေ ခါးခါးသီးသီး ပြောဆိုပြစ်လိုက်မိသည် ။ ဦးလေးသောင်းရဲ့ စကားတွေကို သူဆန့်ကျင်လိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ငွေမှူချယ်ရဲ့ ဖခင် ဦးကျော်ကျော်ငွေကိုတော့ ခွန်းချိုသာ လွန်စွာမုန်းတီးနာကျည်းရုံရှာစက်ဆုတ်နေခဲ့၏။ ဘယ်သူမျှ မသိရှိခဲ့ကြ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က သူ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်

ယံတည်းက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"လေးလေးသောင်းရယ် ငွေမှု့ကို အခုလိုစောစောစီးစီး မြန်မြန်ကြီးထားခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး...ငွေမှု့ကို စိတ်ချသွားပြီလားဟင်"

ဦးလေးသောင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ ဦးလေးအရင်း ကျေးဇူးရှင်။ မေမေမောင် လူပျိုကြီး။

"မင်းလေးသောင်းက သူ့အမွေစုကို မမပဲယူပါဆိုပြီး ပေးခဲ့တယ်... မေမေက မင်းကိုပညာသင်ပေးခဲ့တယ်...သူကတော့ နယ်မှာ ပဲနေခဲ့တယ်"

မိဘအမွေတွေခွဲတော့ ဦးလေးသောင်းက အမွေစုမယူခဲ့။ မေမေနှင့် ရန်ကုန်ပြောင်းလာတော့ လေးလေးသောင်းက နယ်မြို့လေးမှာ ပဲ နေခဲ့သည်။ ။ မေမေက မွေးရပ်မြေကိုစွန့်ခွာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အလျင်အမြန်ကြီးပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ခွန်းချိုသာ သိနေခဲ့၏။ လေးလေးသောင်းကတော့ ဘာမှ မသိခဲ့။ ငွေမှု့ချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဖခင် ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ငွေမှု့ချယ်ကို လေးလေးသောင်းက သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသူဖြစ်၍ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"ကျွန်တော့်အမွေစုကို မမပဲယူပါ...တူလေး ရှေ့ရေးအတွက် မမကြိုက်သလို သုံးစွဲပါ...ကျွန်တော်ကတော့ ကျော်ကျော်ငွေနဲ့ ပဲ နေခဲ့မယ်...ငွေမှု့လေးကိုလည်း မခွဲနိုင်လို့ "

သူက လေးလေးသောင်းအား အတူတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ဇွတ်အတင်းခေါ်ပေမယ့် လေးလေးသောင်းက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။ သူစိတ်နာပြီး လေးလေးသောင်းကိုပင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့၏။ မေမေဆုံးသွားသည်။ ။

"မမဆုံးတာကို ဦးလေးသောင်းဆီ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားခဲ့ရတာလဲ မောင်သာချိုရယ်..."

"လေးလေးသောင်းသိလည်း ဘာထူးမှာ လဲ...မေမေ့အနားမှာ လေးလေးသောင်းက နေချင်တဲ့ ဆန္ဒမှ မရှိခဲ့တာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ...သေတဲ့ သူက သေပြီပဲ"

လေးလေးသောင်းက သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အပြင်မတင်ခဲ့။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်သူဖြစ်သည် ။ ငါးနှစ်လောက် သူနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့ပြီးမှ သူ့အားလာတွေ့ရန် ဆင့်ခေါ်သဖြင့် သူလာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

"သမီး ဒီမှာ တစ်လလောက် နေခွင့်ပြုပါဦးနော်...လေးလေးသောင်းအတွက် တစ်လပြည့်ကုသိုလ်လေး လုပ်ဖို့ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ...မင်းလိုက်လာခဲ့ပါ...ငါလာမခေါ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ သူ ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ မေမေ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ရပ်မိ၏။ မေမေသည် ချောမောပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မေမေ့ဘေးနားမှာ ဖေဖေ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိနေသည် ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ...ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စူးနစ်ဝင်နေခဲ့တဲ့ အမုန်းတရားတွေကို ပြေပျောက်အောင် လက်စားချေခွင့်ရတော့မယ်...ဖေဖေ့အတွက် မေမေဟာ လင်ယောက်ျားအပေါ် သစ္စာကြီးမားပြီး အကျင့်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ"

ဟိုလူယုတ်မာကြီးကြောင့်ဟု တွေးမိတိုင်း သူဒေါသတွေပေါက်ကွဲခဲ့ရပြီး နံရံအား လက်သီးနှင့်ထိုးပစ်လိုက်မိသည် ။ အကြိမ်တွေမနည်းတော့ ဖေဖေသေဆုံးသွားရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူမေ့ပစ်လို့ မရနိုင်...။

"မင်း အဖေက အရက်တွေအလွန်အကျွံ သောက်ပြီး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာပဲ...အခုတလော အရက်တွေအရမ်းသောက်လွန်းနေတယ်...စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာများ ရှိနေလဲ မသိဘူး..."

ဖေဖေဆုံးစဉ်က လေးလေးသောင်းကပြောခဲ့တယ်။ သူသိနေ၏။ လေးလေးသောင်း သံယောဇဉ်ကြီးရတဲ့ ဦးကျော်ကျော်ငွေကြောင့်ပဲဆိုတာပဲ ဖြစ်သည် ။

"သား မသိတာတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါသားရယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းပါနဲ့ ..."

မေမေ့ကို သူချစ်သည် အမြဲတမ်းလေးစား ဂုဏ်ယူနေရ၏။ မေမေ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မျိုသိပ်သင့်သော အရာတွေကို သူ ရေငုံနှုတ်နေလာခဲ့သည် ။

"တောက်..."

သူ ဒေါသတကြီးနှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး အပြင်လသာဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ့ရင်တွေ အမြဲတမ်းအတွေးတစ်ခုနှင့် မီးတောက်နေခဲ့တာ နှစ်တွေဘယ်လောက်အထိ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီလဲ...သူမေ့ထားခဲ့သည့် အရာက ငွေမှုချယ်ကြောင့် အသစ်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဆောင်းရဲ့ အေးစက်မှုက သူ့ရင်ကိုမအေးချမ်းနိုင်ခဲ့။ ငွေမှုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအား ခွန်းချိုသာ အမုန်းကြီးမုန်းတီးမိနေသည် ။

"ငါတကယ်တော့ မင်းကိုလုံးဝ မစောင့်ရှောက်ချင်ခဲ့ဘူး၊ ငွေမှုချယ် မတတ်နိုင်ဘူးလေ...မင်းကံပဲ"

သူ လသာဆောင်ကနေ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည် ။
ခြံထဲဆင်း လာပြီး ခြံစောင့်ကြီးဦးကြွေထံရောက်လာခဲ့၏။ ငွေမှုချယ်
အား ဦးကြွေတို့ လင်မယားနှင့် ထားရန်ဖြစ်သည်။ ။

"ဦးကြွေ...ဒေါ်နှင်းတို့ နဲ့ အတူတူနေဖို့ တောကအိမ်ဖော်မလေးတစ်
ယောက် လာလိမ့်မယ်"

"မိန်းကလေးလား ဆရာလေး"

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော့်ဦးလေးက ပို့ပေးတာပါ။ ဦးလေးရဲ့ မွေးစား
သမီးပဲ...တိုက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ နေဖို့ မသင့်တော်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဆရာလေးရယ် စိတ်ချပါ ဒေါ်နှင်းလက်ထဲသာ အပ်လို
က်ပါ...စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်စေရပါ့မယ်"

ဒေါ်နှင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ စားသောက်ရေးကို စီမံခန့်ခွဲရသူဖြစ်သည်
။ ယောက်ျားလေး အိမ်ဖော်တွေပဲရှိပြီး မိန်းကလေးမရှိခဲ့ အပြောအဆို
လည်း ကြမ်းတမ်းသည် ။ ဦးကြွေက အရက်သမား။

"ကျွန်တော် မလွှဲမရှောင်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာပါ ဒေါ်နှင်း...ကျွ
န်တော့်ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်"

"စိတ်ချပါ ဆရာလေးရယ်...ဒေါ်နှင်းစည်းကမ်းတွေပေးမယ်...
မကြာခင် ဆရာလေးလည်း ခရမ်းပြာနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် မဟုတ်
လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်နှင်း...ဒီကောင်မလေးကို ခရမ်းအတွက်
ရည်မှန်းထားတယ်"

ခွန်းချို့သာမှာ ချစ်သူခရမ်းပြာရှိသည်။ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ မင်းကိုတော့ ငါ့ချစ်ဇနီးလောင်းခရမ်းပြာအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ် ငွေမှုချယ် မင်းက ငါ့ရဲ့ အစေအပါးပဲ ဖြစ်စေရမယ်...မင်းကို ပညာဆက်သင်ဖို့ ငါလုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး...မင်းဘဝ အိမ်စေအဖြစ်ပဲ ငါလက်ခံရလိမ့်မယ်...မင်း အဖေကြောင့် ငါ့အဖေ စိတ်သောကတွေရောက်ခဲ့ရတယ်...အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတယ် ငွေမှုချယ်...ရင်တွေ မီးတောက်လာခဲ့ရသည်။ ။

အခန်း (၂)

"ဒီကောင်မလေးက မောင့်ဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးလေး ငွေမှုချယ်ပဲ ...မင်း သွန်သင်ဆုံးမနိုင်တယ်နော်...မောင်က ယောက်ျားဆိုတော့ ဒီ ကောင်မလေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ခရမ်း"

"ခရမ်းအတွက်လည်း လိုအပ်တယ်...မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် လို အပ်တယ်လေ"

"လောလောဆယ်တော့ ကောင်မလေးကို ဦးကြွေးနဲ့ ဒေါ်နှင်းလက်ထဲ အပ်ထားမယ်"

"ကောင်းတယ်မောင်...ကောင်မလေးကို သွားကြိုရမယ့်နေ့မှာ ခရမ်းနဲ့ အတူတူ သွားကြိုမယ်နော်"

"ခရမ်း သဘောပဲလေ... မောင်ကတော့ ဝင်မစွက်ဖက်ပါဘူး... ခရမ်းဆန္ဒအတိုင်း စီမံအုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်"

ခရမ်းနှင့်သူက နိုင်ငံခြားမှာ တွေ့ဆုံပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ လက်ထပ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တာကိုပဲ သူဆုံးဖြတ်ချက်ခဲ့ပြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေခဲ့သည် ။

"မောင်"

"ဟင်..."

"ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားရတာလဲ...တစ်ခုခုကို အလေးအနက်စဉ်းစား နေသလိုပဲ"

တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ကတွေဝေလွန်းပြီး ဇီဇာကြောင်တာကို ခရမ်းသဘောမတွေ့မိပေ။ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ မိန်းမောငေးခိုင်လျှက်...တစ်ယောက်တည်း ဒေါသဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။

"ကောင်မလေးကို ဘယ်နေ့ သွားကြိုရမလဲမောင်"

"ရှေ့လမှာ ပါ...လောလောဆယ်လေးလေးသောင်းတစ်လပြည့်စောင့်နေတယ်"

"ဘယ်အရွယ်လဲ..."

"တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကိုဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတယ်"

"ဟယ်...ဟုတ်လား"

"ငွေမှုချယ်ကိုတော့ ဆေးကျောင်းထားပေးဖို့ မောင်ကတိပေးလိုက်ရတယ်"

သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ငွေမှုချယ်ကို အိမ်စေအဖြစ် ပညာမတတ် ဘာမတတ်နှင့် နေစေလိုခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့်ခရမ်းရှေ့မှာ ဆန္ဒနှင့် သူ့စကားတွေက ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ကောင်မလေးက မခေဘူးပဲမောင်...နေပါဦး မောင့်လေးလေးသောင်း အကြောင်းလည်း ခရမ်းကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူးနော်...ဘယ်က ဘယ်လိုပေါ်လာရတာလဲ ရှင်းပါဦး"

"ဟုတ်တယ်...မောင့်ဘက်က တမင်တကာ ကင်းကင်းနေခဲ့တာပါ...
စိတ်နာစရာအကြောင်း တစ်ခုရှိနေလို့ လေ"

ငွေမှုချယ်ကို တာဝန်ယူမွေးစားလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက လေး
လေးသောင်းအား ချိုသာ မုန်းတီးနာကြည်းစရာ အကြောင်းဖြစ်စေခဲ့သ
ည်။ ။ ငွေမှုချယ် သံယောဇဉ်ကြောင့် သူတို့ နှင့် လိုက်မပြောင်းခဲ့တာကို
သူစိတ်နာကြည်းနေခဲ့၏။ လေးလေးသောင်းက ဆက်သွယ်မှ သူသွား
တွေ့ခဲ့သည်။ ။

"ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက် ကိုယ်တာဝန်မယူချင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
လေးလေးသောင်း ဆန္ဒဖြစ်နေလို့ မောင်ကတိပေးလိုက်ရတယ်လေ"

"အင်းလေ... ခရမ်း ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်...ကျောင်းကတော့ ထားပေး
ရမှာပဲလေ...သူတော်ရင် တော်သလိုပေါ့နော် မောင်"

ငွေမှုချယ်ကို သူ အရမ်းမုန်းတီးနေခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို သူ ဘယ်သူ
ကိုမှ ထုတ်ဖော်ပြောပြချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမနေပေ။ တစ်သက်လုံးလည်း ဘယ်
သူမှ ဖွင့်မပြောပြခဲ့...မေမေ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဖြစ်သည်။ ။

"မောင်"

"ဟင်..."

"ခရမ်းတို့ လက်ထပ်ပွဲအတွက်ပဲ အရေးကြီးပါတယ်လေ ဖိတ်စာ
တွေ သွားကြည့်ရအောင်ပါ"

"ခရမ်းသဘောပဲ"

"မောင်ဟာလေ အမြဲတမ်း ခရမ်းသဘောပဲ...ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေရ
တာလဲ"

"အိမ်မှုကိစ္စတွေက မိန်းကလေးတာဝန်ယူသင့်တယ်လေ ခရမ်း မောင်က စီးပွားရေးပဲ အာရုံစိုက်ထားချင်တယ်"

"မောင်က ခရမ်းကို မောင့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး...ခရမ်းကို အိမ်ရှင်အဖြစ် အစေအပါးလို ထားမလို့ လား"

"ခရမ်းရယ် မင်းလည်း စီးပွားရေးရှိတာပဲ...မောင် အမြဲတမ်း ခရမ်းဆန္ဒကို အလေးအနက် ထားတဲ့ သဘောပါ"

မောင်က ခရမ်းကို လက်ထပ်တာ...အေးစက်လွန်းသည် ။ ချစ်သူဘဝမှာ လည်း ကြင်နာယုယမှုလည်း မပါနဲ့ ...မောင့်ခေါင်းထဲမှာ ကစီးပွားရေးပဲရှိနေသည် ။ လူချင်းတွေ့လျှင် ပညာရပ်တွေအကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးအချက်အလက်တွေပဲ မောင်ကဆွေးနွေးနေသည် ။

"ကဲပါမောင်ရယ်...စီးပွားရေးလုပ်တာက လုပ်တာပဲ...ဖိတ်စာအတွက် မောင်ရွေးပေးရမယ်...ဒါပဲ...လာသွားမယ်"

"မဖြစ်သေးဘူး ခရမ်း"

"ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မောင်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ ရှိတယ်...ခရမ်းပဲ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်လိုက်ပါ...အရေးကြီးတာက ခရမ်းကျေနပ်ဖို့ ပဲလေ"

ခရမ်းဘာမှ မပြောနိုင်သေးခင်ဘဲ...သူ့ ထထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ့လက်ထပ်ပွဲကို အလျင်အမြန်ကြီး မလုပ်ချင်ခဲ့ပေ။ ခရမ်းတောင်းဆို၍ ဖြစ်၏။ သူ့သဘောထားက ဘာလဲ...အသေအချာမစဉ်းစားနိုင်...သူတို့ ကလက်ထပ်ရမယ့် အရွယ်ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည် ။

"အား...အလုပ်တွေက ရှုပ်နေတယ်...ခရမ်းက ဘာဖြစ်လို့ များ အလောတကြီးလက်ထပ်ချင်ရပါလိမ့်နော်"

ချိုသာက စီးပွားရေးကို လောဘတကြီးလုပ်ချင်သည်။ ။ ငွေမလိုပေမယ့် အောင်မြင်မှုက အထွတ်အထိပ်လိုအပ်နေခဲ့၏။ ခရမ်းက အပျော်နှင့် အချစ်ကို ဦးစားပေးလွန်းသည်။ ။

"အင်းလေ...ခရမ်းမှာ လည်း အပြစ်မရှိပါဘူး...အရွယ်လွန်နေပြီပဲ အရေးထဲမှာ ငွေမှုချယ်ကတစ်မျိုး...မလွဲမရှောင်သာ ငါ လက်ခံလိုက်ရတာ... ဒီကောင်မလေး မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး"

သူ ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်စေအဖြစ် နှိမ့်ချဆက်ဆံနေပါစေ ပညာရေးတော့ အားပေးချင်နေသည်။ ။ ရှုပ်ပိတယ် ခရမ်းသဘောပဲ ခရမ်းစီစဉ်လိမ့်မယ်...ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မတွေးတာပဲ ကောင်းတယ်ဟု အတွေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်တွေကို နှစ်ထားပစ်လိုက်၏။ ခရမ်းဆီက ဖုန်းလာမှ သူ အလုပ်ကို လက်စသတ်ရသည်။ ။

"မောင်...တွေ့ရအောင် ခရမ်းဖိတ်စာတွေရပြီ...မောင့်ကို နမူနာပြချင်လို့ နော်"

သူ အလုပ်တွေကိုဖြတ်ပြီး ခရမ်းအပြေးအလွှားရောက်လာသည်။ ။

"ဒီမှာ ...ဖိတ်စာ နမူနာလေ မောင်...ကြည့်ပါဦး"

"အင်း...ကောင်းပါတယ်...အရေးကြီးတာက ခရမ်းကြိုက်ဖို့ ပဲလေ"

"မောင်ရယ်...တကယ်ပါပဲ...ခရမ်းတို့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စက မောင့်အတွက် အရေးမကြီးသလိုပဲ စိတ်ပျက်တယ်"

"ခရမ်းရယ် ယောက်ျားတစ်ယောက် စီးပွားရေးကို ဂရုစိုက် စိတ်ဝင်စားကား ကိစ္စပဲ"

သူ ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်စကားတွေပြောနေရတာရော...ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ရတာရော သူအရ

က်ကြီး ရှက်နေမိသည်။ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာပဲ ခရမ်းကို တည်တည်ကြည်ကြည် ဆက်ဆံပြောဆိုချင်ခဲ့၏။ ခရမ်းနှင့် သူ အမြဲတမ်း ပဋိပက္ခ အသွင်ဆောင်ရသည်။

"မောင်..."

"ဟင်..."

"ခရမ်းကို ချစ်လား"

"လက်ထပ်ဖို့ တောင် စီစဉ်နေပြီပဲ...ခရမ်းရာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ"

"မရဘူး...ဒီတစ်ခါတော့ မောင် အတိအကျဖြေရမယ် ဖြေ"

"ဟာ...မောင် အခုမှ သတိရတယ် အိမ်ပြန်ရမယ် ခရမ်း sorry ပါကွာ"

"မောင်..."

"မောင်ပြန်တော့မယ်...မောင့်အလုပ်တွေ အရေးကြီးနေလို့ "

ခရမ်းကိုထားခဲ့ပြီး ချိုသာ ကားကိုအလောတကြီးမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရမ်းကို အားနာပေမယ့် ချိုသာ အလုပ်ထက် ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးလိုပေ...ခရမ်းက အရေးမပါတာတွေ လုပ်တတ်သူဟု သူ ထင်နေခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသလိုပင်။

"မောင်ချိုသာ...ညစာ အပြင်ကစားခဲ့ပြီးပြီလား"

"မစားရသေးဘူး ဒေါ်နှင်း"

"ဒေါ်နှင်း ပြင်လိုက်မယ်နော်"

"ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး ဒေါ်နှင်း...အိပ်ပါစေတော့ ကျွန်တော့်မှာ

အလုပ်တွေပါလာလို့ ..."

"မောင်ချိုသာ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"မင်း အိမ်စေကောင်မလေးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတာဆို"

"ဒေါ်နှင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ခရမ်း..."

"အင်း..."

"ဆေးကျောင်းတက်မှာ ဆို..."

"ဒေါ်နှင်း..."

"ဟင်..."

"ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်ပါ...သူဟာသူ ဘယ်ကျောင်းပဲ တက်တက် ဒီကောင်မလေးက အစေခံပဲ ပြန်နားတော့"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်နှင်းက အရမ်းစပ်စုပြီး စကားများ လွန်းသည် ...ပွစိ ပွစိပြောတတ်တဲ့ အကျင့်လည်း ရှိ၏။ အပြောအဆို ကြမ်းသည် ...ဦးကြွေကြောင့် ချိုသာ သည်းခံထားရပြီး သူ့အပေါ်တာဝန်ကျေလွန်းသည် ။

"မဟုတ်သေးပါဘူး...ဘာတွေလဲ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်"

ဒေါ်နှင်း ပွစိ ပွစိပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ သူကလည်း သူပဲလေးလေးသောင်းရှေ့မှာ ကတိပေးလက်ခံထားခဲ့ပြီး အမုန်းတွေ နာကြ

ညင်းမှုတွေနှင့် ငွေမှုချယ့်ကို အနှိမ့်ချဆုံး ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေစေချင်တာပဲဖြစ်သည်။ ။

"မင်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားအောင် ငါလုံးဝ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး...ငွေမှုချယ့် အဲဒီအချက်ကို ငါလုံးဝဆန့်ကျင်ရမယ်"

လေးလေးသောင်းက ငွေမှုချယ့်ဘဝလေးကို မြင့်မားတိုးတက်စေရန် ပညာရေးကို ဆက်သင်ပေးပါဟု ကတိတောင်းခဲ့သည်။ ။

"လေးလေးသောင်းက မင်းဦးလေးအရင်းပါ...ငွေမှုချယ့်က ဦးလေးသမီးပဲ...မင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ...မင်းညီမလေးပဲကွယ်"

လေးလေးသောင်းက ချိုသာတို့ သွေးသားထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သူပါ...မေမေ ကိုယ်တိုင်းက မသေခင်...လေးလေးသောင်းကို သွားတွေ့ဖို့ သားရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်ဟု အထပ်ထပ်ပြောနေတတ်သည်။ ။

"လေးလေးသောင်း သားတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ...ဦးကျော်ကျော်ငွေဆိုတဲ့ လူကြီး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးသောင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲ မေမေနဲ့ သားကိုတော့ စိတ်ချလား"

"ကျော်ကျော်ငွေက အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေတယ် မကြာခင် သေလောက်တဲ့ ရောဂါတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်...ငွေမှုချယ့်လေး ရှေ့ရေးစိတ်ပူလို့ ပါ...ချိုသာနဲ့ မမကို စိတ်ချတယ်...အထူးသဖြင့် ချိုသာက အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ"

လေးလေးသောင်း အရမ်းရက်စက်တယ်ဗျာဟု တစ်ခွန်းပြောပြီး ချိုသာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"မင်း ဘယ်သူ့ကို နာကြည်းပြီး တစ်လောကလုံးကို ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်နေရတာလဲ သား...လေးလေးသောင်းက မေမေတို့ သားအမိအ

ပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ...မင်းငယ်ငယ်လေးတည်းက ထိန်းကျောင်းချီ
ပိုး မွေးမြူလာခဲ့တာပဲ"

ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် မေမေတို့ ဖေဖေကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်ခဲ့ကြ
တဲ့ မြင်ကွင်းကို ချိုသာတွေ့ခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့။ ရှက်လွန်း၍ ဘယ်
သူ့ကိုမှ လည်း ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့။ ဖေဖေသိသွားခဲ့ပြီး ဒေါသ
တွေ ပေါက်ကွဲခဲ့တာလည်း သူသိနေခဲ့သည် ။

"ဖေဖေ သေသွားတာ မေမေအရမ်းပျော်နေလား...မေမေငိုတောင် မ
ငိုဘူး...ဟန်ဆောင်လေးတောင် မငိုဘူး...ဟန်ဆောင်လေးတောင် နည်း
နည်းမှ ဝမ်းနည်းမပြခဲ့ဘူး"

ချိုသာ လုံးဝမကျေမနပ်နှင့် မျိုသိပ်ခံစားနေခဲ့သည် ။
မေမေ့ကိုလည်း သူထုတ်ဖော် အပြစ်တင်တာတွေ မလုပ်ခဲ့...သူ့ဘဝတစ်
လျှောက် နိုင်ငံခြားမှာ ပဲနေထိုင်ခဲ့ပြီး မေမေသေဆုံးမှ သာ သူပြန်လာခဲ့
သည် ။ လေးလေးသောင်းနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့။ သူ့ဘဝ
က တကယ့်ကို ယောင်ချာချာနှင့် ရှုပ်ထွေးပူလောင်စွာ နေထိုင်ဖြတ်သန်း
ခဲ့ရသည် ။
